

Fot. Knauf

Czasy zapraw cementowych, przygotowywanych samodzielnie przez glazurnika, odeszły w przeszłość. Dziś ich miejsce zajęły gotowe mieszanki klejące, czyli popularne kleje do płytek. Można nimi przyklejać glazurę i terakotę, ale są i takie mieszanki, na które da się układać mozaikę, gres, klinkier lub płytki kamienne.

Tadeusz Lipski

Parametry klejów

- elastyczność
- siła wiązania
- temperatura stosowania
- czas zużycia
- czas korekcji klejenia
- czas pełnej przydatności do użycia
- wydajność
- maksymalna grubość warstwy

KLEJE

nie tylko

DO GLAZURY

Cement i trochę dodatków

Podstawowym składnikiem wszystkich klejów do płytek jest szary lub biały **cement**. Na drugim miejscu są **wypełniacze mineralne**. Za dobrą urabialność kleju odpowiadają zaś **polimery**, które zapewniają gotowej mieszance odpowiednią plastyczność. Ważną rolę spełniają też **modyfikatory** – tajemnicze substancje mające wpływ na szybkość wiązania kleju.

Oprócz tradycyjnych zapraw klejowych, w sprzedaży są również dwuskładnikowe **kleje poliuretanowe**. Są one dużo droższe od klejów tradycyjnych, ale za to można ich używać także jako mas do izolowania przeciwwilgociowego.

Najważniejsze parametry klejów

Przed kupnem kleju najlepiej jest odwiedzić stronę internetową producentów tego rodzaju wyrobów lub przejrzeć w spokoju ich katalog. Porównując poszczególne parametry, łatwiej będzie wybrać odpowiedni produkt. Na opakowaniu lub w katalogu podane będą:

- **elastyczność** – czyli odkształcalność kleju. Może być większa lub mniejsza. Mieszanki wysokoelastyczne powinny być stosowane na podłoża odkształcalne, czyli takie, które zmieniają swoje wymiary w wyniku zmian temperatury lub wilgotności. Poleca się je więc do przyklejania płytek na podłogach

ogrzewanych, płytach gipsowo-kartonowych, tarasach, balkonach, schodach zewnętrznych i cokołach. Do przyklejania płytek wewnątrz pomieszczeń na podłożu nieodkształcalnym mogą być używane kleje o średniej elastyczności;

- **siła wiązania** – podawana jest w MPa. Wartość ta oznacza, jaka siła jest potrzebna, by oderwać płytkę od ściany. Im większa siła wiązania, tym lepiej;

- **temperatura stosowania** – to informacja, przy jakiej minimalnej i maksymalnej temperaturze można przyklejać płytki;

- **czas zużycia** – informuje o tym, jak długo przygotowana mieszanka może oczekiwać na nakładanie. Przekroczenie tego czasu sprawia, że klej nie nadaje się do użycia. Często jednak można go jeszcze odratować dodając odrobinę ciepłej wody;

- **czas korekcji klejenia** – parametr ten mówi, w ciągu jakiego czasu od przyklejenia płytki można ją jeszcze manewrować, by poprawić niewłaściwe położenie;

- **czas pełnej przydatności do użycia** – po terakocie można chodzić już po kilku lub kilkunastu godzinach od ułożenia. Po tym samym czasie można też przystąpić do spoinowania płytek. Czas pełnej przydatności informuje zaś o tym, kiedy można w pełni obciążyć ceramiczną, kamienną lub gresową okładzinę. Dochodzi on często nawet do kilku dni;

■ **wydajność** – informuje o tym, ile suchej mieszanki potrzeba do ułożenia 1m² okładziny. Wydajność powinna się odnosić do konkretnej grubości warstwy kleju lub do konkretnego rozmiaru ząbków pacy, którą klej się rozprządza;

■ **maksymalna grubość warstwy** – płytki układa się zazwyczaj na warstwie kleju nieprzekraczającej 8 mm. Podłoże musi być wówczas równe. Jeśli jednak są w nim rysy lub nierówności, trzeba użyć takiej zaprawy klejącej, z której da się wykonać warstwę dochodzącą do 20 mm. Na opakowaniu kleju powinna być podana maksymalna grubość warstwy klejącej. Dzięki temu można się zorientować, czy dana zaprawa klejąca nadaje się nie tylko do klejenia płytek, ale też do wyrównywania podłoża.

1 Sprzedawane są kleje, które dzięki dużej elastyczności, z powrotem mogą służyć do mocowania terakoty na podłogach ogrzewanych (fot. Cekol)

Lepsze i gorsze podłoża

Przed kupieniem kleju trzeba koniecznie sprawdzić, w jakim stanie jest podłoże na którym mają być układane płytki. Większość mieszanek przeznaczona jest do podłoża spoiwych i nieodkształcalnych. Są to więc świeże, mocne tynki, stabilne powłoki malarskie, mocne wylewki betonowe. Do podłoża niespoicznych, czyli kruszących się tynków, łuszczących farb, nierównych, spękanych podłóg najlepiej użyć klejących zapraw renowacyjnych. Zniwelują one nierówności podłoża i wypełnią rysy oraz ubytki. Podłoża odkształcalne (podłogi ogrzewane, płyty g-k), czyli niestabilne wymiarowo też wymagają klejów o zwiększonej elastyczności 1.

Najtrudniejsze są jednak tak zwane **podłoża krytyczne**. Zalicza się do nich między innymi stare płytki ceramiczne, szkło, płyty drewnopochodne, beton komórkowy, świeży beton lub tynki oraz jastrychy gipsowe. Wymagają one zapraw klejących o bardzo dużej sile wiązania i jednocześnie wysokiej elastyczności. Stosuje się również kleje do mocowania płytek – na płytki 2.

2 Niektóre kleje przystosowane są do mocowania płytek na istniejącej okładzinie ceramicznej (fot. Cekol)

Kleje do płytek ceramicznych

Glazurę i terakotę można przyklejać klejami na bazie szarego cementu. Nadają się one głównie na podłoża nieodkształcalne, czyli nie powinno się przyklejać nimi płytek na podłogi ogrzewane. Nie zawsze też nadają się do stosowania na zewnątrz domu. Są to najpopularniejsze i zarazem najtańsze ze wszystkich suchych mieszanek klejących.

Kleje do mozaiki

Mozaikę porcelanową można przyklejać tym samym klejem co glazurę i terakotę. Inaczej ma się sprawa w przypadku mozaiki szklanej. Wówczas trzeba zastosować klej na bazie cementu białego. Szary mógłby bowiem powodować widoczne przebarwienia.

Kleje do płytek gresowych i klinkierowych

Mają one większą siłę wiązania od klejów tradycyjnych. Używa się ich do przyklejania płytek o małej nasiąkliwości – gresowych i klinkierowych, ale można nimi z powodzeniem kleić także glazurę oraz terakotę. Nadają się do stosowania wewnątrz i na zewnątrz domu.

Kleje do płytek kamiennych

Te kleje produkuje się na bazie szlachetnego cementu białego. Z tego powodu są one droższe od pozostałych. Nadają się do mocowania płytek z kamieni naturalnych, takich jak granit, marmur, bazalt, gnejs lub wapień. Przykleja się nimi też płytki z kamieni sztucznych. Biały cement w przeciwieństwie do szarego nie pozostawia śladów na kamieniach podatnych na przebarwienia, takich jak na przykład marmur. Kleje do kamienia mają dużą siłę wiązania i charakteryzują się wysoką elastycznością. Można je stosować wewnątrz i na zewnątrz domu.

Kleje do wielu rodzajów płytek

Są to bardzo nowoczesne mieszanki. Da się przy ich użyciu mocować glazurę, terakotę, gres, klinkier, mozaikę porcelanową, a także płytki z tych odmian kamienia, które nie są podatne na przebarwienia. Kleje te można stosować wewnątrz i na zewnątrz pomieszczeń. Przykładami takich uniwersalnych klejów na rynku są mieszanki: CM 11 firmy Henkel, Cekol C09, Optiroc Easy Fix, Alpol AK513.

Nie tylko płytki

Kleje do płytek, zwłaszcza te uniwersalne, mogą być używane również do wielu innych materiałów. Da się nimi mocować na przykład pustaki szklane, lastryko, płytki betonowe lub styropianowe płyty izolacyjne. ■

Informacje o producentach klejów i przykładowych produktach rynkowych podajemy w rubryce Info rynek.

W worku lub pojemniku

Ogromna większość klejów do płytek sprzedawana jest w postaci suchej mieszanki. Worki mogą mieć różną pojemność, najczęściej 1, 5 lub 25 kg. Taki klej wymaga wymieszania z wodą, dodaną w takiej ilości, jaką zaleca producent. Sprzedawane są też kleje, które mają konsystencję pasty. Producenci pakują je do plastikowych pojemników, podobnych do tych, w których sprzedawane są farby lub bitumiczne masy izolacyjne. Po otwarciu pojemnika od razu można przyklejać nimi płytki.